

REDAKCE
LAZARIÁNSKÉHO
REUNIONU
PŘEJE ČLENŮM
A SYMPATIZANTŮM
NAŠEHO ŘÁDU
A VŠEM ČTENÁŘŮM
NAŠEHO ČASOPISU
POŽEHNANÝ ROK 2013

**Melkite Greek Catholic
Patriarchate
Of Antioch and All the East
Of Alexandria and of Jerusalem
Le Protecteur Spirituelle de l'Ordre Saint Lazare**

Prot. 547/2012R

Raboue, 1/12/2012

Vánoce: výzva ke smíření

Vánoční chvalozpěv, jak ho zpíváme ve všech životních proměnách, těší naše srdce. „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“ (L 2, 14). Dokonce i uprostřed utrpení těchto tragických dnů na Blízkém Východě, zejména v Sýrii. Tento hymnus nás vyzývá k oslavě Boha, našeho Stvořitele, a k prosazování míru, dobré vůle a radosti na zemi.

Svatý Pavel charakterizuje Ježíšovo narození a poslání ve světě jako smíření mezi Bohem a lidmi a smíření mezi národy. „V něm je náš mír, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděljuje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těchto dvou, žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka a tak nastolil mír.“ (Ef 2, 14-15). A také nás Ježíš povolává ke službě smíření. V našem arabském světě a zvláště v Sýrii potřebujeme nutně usmíření. Je to jediná záchrana této země.

Svatý Otec Benedikt XVI. nás při své apoštolské návštěvě Libanonu vyzval, abychom se zřekli pomsty a hledali odpuštění: „Pouze odpuštění, darované i přijaté, může položit trvalý základ pro smíření a všeobecný mír.“

Posíláme sváteční blahopřání našim přátelům do celého světa. Děkujeme všem, kdo podporují naše projekty a služby, zvláště pokud jde o pomoc osobám bez domova a obětem konfliktu v Sýrii.

Prosíme vás o modlitby za smíření, lásku a mír.

Kristus se narodil, radujte se.

Radostné Vánoce a šťastný nový rok 2013. S láskou a požehnáním

Gregorios III, patriarcha Antiochie a celého Orientu, Alexandrie a Jeruzaléma.

(překlad VN)

GRAND MASTER

Madrid, 4. prosince
2012

Milí spolubratři a milé spolusestry, brzy se budou křesťané radovat z božského narození Ježíše v Betlémě. Při rozjímání o Narození Páně žasneme nad Boží slávou, jak ji podivuhodně zjevuje Janovo Evangelium, 3; 16: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Té noci se v Betlémě stal Kristus jedním z nás, aby byl naším společníkem a průvodcem po celý náš život.

V duchu duchovních a vojenských tradic našeho Řádu musíme plnit úkol, pro který jsme byli stvořeni: sloužit našim bližním a pomáhat těm, kdo to potřebují. Členové našeho Řádu jsou povinni přijmout aktiv-

ní postoj k prosazování našich hodnot do života a k chápání našeho cíle změnit společnost k lepšímu. Naší povinností je být Řádu zasvěceni, ne pouze být jeho členy. Řádová vigilie je duchovně hluboký zasvěcující obřad, jehož jádrem je křest a blahoslavenství. Při plnění závazku ke službě každý člen Řádu duchovně poznává pravdu a cíl lidského společenství, jímž je opravdové bratrství. Cestu k těmto ideálům nalzáme v osmi blahoslavenstvích, symbolizovaných hroty zeleného kříže, jímž se jako členové Řádu označujeme. Vyzývám všechny naše spolubratry a spolusestry, aby uvažovali o morálních hodnotách Kristova učení v Kázání na hoře. Ty vyžadují, aby si každý člověk osvojil tradiční základ křesťanské etiky, jak ho formuloval sám Ježíš. Žít v souladu se všemi jeho Blahoslavenstvími. Blahoslavenství jsou morálním závazkem, výzvou k reali-

zaci Ježíšova učení o slitování, odpuštění, pokoře, lásce a skutečné pravdě.

Vánoce by nás měly povzbudit, abychom všude, kde je to možné, vynaložili co největší úsilí ve službě lásky ke zmírnění zla, které působí v naší společnosti. Radujme se a budme hrdí, že náš milovaný Řád šíří po celém světě harmonii, a také na kvalitě a počet nových zdravotnických projektů, na jejichž vývoji pracujeme. Přejí Vám všem co nejradostnější oslavu těchto vánočních svátků. Ať Pán Ježíš požehná Vám i Vaším milovaným. A vzpomeňme v našich modlitbách na ty, kdo jsou pronásledováni za to, že se hlásí ke křesťanské víře. Bůh žehnej Vám a práci, kterou děláte v Jeho jménu.

Atavis et Armis.

Carlos Gereda y Borbón,
markýz z Almazánu.

(překlad VN)

Často kladené otázky o Řádu sv. Lazara

1. Kdy byl Řád sv. Lazara Jeruzalémského založen?

Řád mohl být založen ve Svaté zemi bl. Gerardem, zakladatelem

Rytířského a špitálního řádu sv. Jana, počátkem 12. stol. pro rytíře nakažené leproou; jedná se pouze o spekulativní domněnku. Existuje donační listina krále Ludvíka VI. z roku 1112 pro bratrstvo sv. Lazara ve Francii. Prvním písemným pramenem, výslovně zmiňujícím leprosárium sv. Lazara v Jeruzalémě, je listina anglického krále Jindřicha I., datovaná mezi roky 1106–1120. Zcela konkrétní zmínka o leprosáriu mimo jeruzalémské hradby je obsažena ve středověkém cestopise napsaném v letech 1128 až 1135. Definitivně bylo Bratrstvo sv. Lazara uznáno papežem Řehořem IX. v roce 1234. Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského s řeholí sv. Augustina byl potvrzen bulou papeže Alexandra IV. roku 1255.

2. Zanikl řád společně s francouzskou monarchií?

Řád byl původně založen z pravomoci papeže, a proto může být zrušen pouze papežským rozhodnutím a nikoli světskou autoritou. Řád byl prohlášen za zrušený revolučním francouzským Národním shromážděním roku 1791, stejně jako všechny králem udílené řády. Toto nebylo přijato po restauraci francouzské monarchie, která ve věci řádů pokračovala v předrevoluční praxi. Roku 1825 francouzský král Karel X. prohlásil, že „... Řád již není delší dobu udělován a svoluje se k jeho zániku...“ Je třeba zdůraznit, že Řád nebyl zrušen, neboť toto náleží do pravomoci papeže. Podle kanonického práva zaniká Řád sto let po smrti posledního člena. Poslední člen Řádu, přijatý před francouzskou revolucí, zemřel r. 1856 a tak Řád mohl zaniknout r. 1956. Nicméně Řád byl r. 1841 přijat pod ochranu melchitských řecko-katolických patriarchů Antiochie a celého Orientu a v roce 1910 reorganizován, takže jeho zánik byl odvrácen. Pod duchovním protektorátem antiochijského patriarchy se tudíž Řád nachází více než 170 let.

3. Je současný Řád sv. Lazara nový, resp. znovu založený řád, nebo pokračováním původního Řádu?

Podle některých kritických mínění je současný Řád nově založen r. 1910. Nicméně melchitské patriarchové Antiochijské jsou toho mínění, že Řád přešel pod jejich protektorát r. 1841 a těší se od té doby jejich ochraně (posledním takovým prohlášením

je Kevelaerská deklarace z roku 2012). Ať tak či onak podařilo se Řádu zachovat před vypršením lhůty k jeho zániku dané kanonickým právem (viz otázka 2.). V roce 1919 patriarcha, podpořen skupinou francouzských katolíků, potvrdil vydáním nového statutu reorganizaci (nikoliv nové založení) Řádu na světský, ale stále katolický řád, vedený velmistrem a zaštiťovaný protektorátem patriarchy. S římskokatolickou církví sjednocení patriarchové Antiochie a celého Orientu, Jeruzaléma a Alexandrie zastávají v katolické církvi postavení druhé po papeži, jsou hlavou katolické církve melchitského obřadu (melchitsko-řecko-katolické), papež je vedle svého univerzálního primátu nad celou katolickou církví též patriarchou západu a církve římského obřadu (římskokatolické); proto lze jen stěží tvrdit, že by patriarcha neměl pravomoc kanonicky reorganizovat katolický řád a uchránit jej před jeho zánikem.

4. Jaké je stanovisko katolické církve k Řádu sv. Lazara?

Na tuto otázku není lehké odpovědět. Svatý stolec a Vatikánský městský stát neuznává jiné záslužné řády, než které uděluje papež, nebo jemu kanonicky podřízené řeholní rytířské řády, m. j. Suverénní řád maltézských rytířů, jimž papež jmenuje kardinála patrona, nebo Řád rytířů sv. Hrobu, jejichž velmistrem je kardinál jmenovaný papežem. Tyto řády mají nezávislými státy uznávanou suverenitu a ty s nimi navazují diplomatické styky. V tomto smyslu vydal Vatikán své stanovisko v L'Osservatore Romano, kde uvedl Řád sv. Lazara na seznamu řádů, které neuznává (naposledy v roce 1970 a 2012). Avšak roku 1841 se stal protektorem Řádu patriarcha Antiochie, jeden z nejvyšších hodnostářů katolické církve, také řada kardinálů byla protektory národních jurisdikcí. Mimoto v roce r. 1992 papež Jan Pavel II. oficiálně přijal delegaci představených Řádu a dokonce pro členy Řádu celebuloval mši ve své soukromé kapli. Peter Bander van Duren poznamenává, že v této souvislosti musíme rozlišovat Svatý stolec coby Vatikánský stát a papeže jako hlavu katolické církve a nástupce apoštola. Stručně řečeno, Řád se těší apoštolskému uznání papeže, nikoliv Vatikánu. Vzhledem k tomu, že katolicky založený, ale nyní sekularizovaný Řád je od roku 1960 řádem ekumenickým, nelze kanonické uznání Vatikánu v církevně-právním slova smyslu očekávat.

5. Je Řád jednotný?

Ano. V roce 1970 Řád postihl rozkol na tzv. Maltskou (španělskou) obedienci vedenou vévodou ze Sevilly a Pařížskou (francouz-

skou) obedienci vedenou vévodou z Brissacu. Toto rozdělení bylo překonáno r. 2006 reunifikační smlouvou z Houstonu, v roce 2008 se k podpoře jednoho velmistra připojila i tzv. Norwichská skupina na svém zasedání ve Vídni. V témže roce z iniciativy patriarchy byl ve dvou souběžných volbách ve Vídni a na generální kapitule v Manchesteru zvolen jediným velmistrem Don Carlos Gereda y Borbón, markýz z Almazánu, bratranec vévody Sevilského. Od té doby dochází ke sjednocovacímu procesu všech dříve nezávislých částí Řádu, který by měl být dovršen na následující generální kapitule. Kopie sjednocovacích aktů jsou k dispozici v členské sekci řádového webu. Bohužel stále existují některé malé odštěpené skupiny, které zůstávají doposud stranou sjednocovacího procesu.

6. Je řád uznáván institucemi heraldického práva?

Velký státní hodnostář královny Alžběty II. jako představený nejstaršího dodnes fungujícího heraldického soudního dvora Lord Lyon King of Arms ve Skotsku v r. 1968 potvrdil Řádu k zaknihování jeho erby až po rok 1672. Tím uznal Řád jako pokračovatele starého řádu.

7. Je Řád stále ještě křesťanský?

Ano. Řád je od roku 1960 řádem ekumenickým a ve svých řadách vítá křesťany i jiných denominací, nejen katolíky. Sdružuje římské katolíky, protestanty, východní křesťany různých ritů a vyznavače jiných křesťanských konfesí. Mezi jeho členy jsou paritně zastoupeni katolíci a protestanti. Nekřesťané se nemohou stát členy Řádu, mohou být vyznamenáni záslužným řádem, tato praxe se uplatňuje u panovníků nekřesťanských států.

8. Kdy byl řád sekularizovaný, resp. odkdy je pod laickou jurisdikcí?

Nesprávně se uvádí, že Řád byl sekularizován bulou papeže Klementa XIV. roku 1772; nicméně tato bula ustanovovala, že členové Řádu nesmějí získávat církevní obřady; to ovšem neznamená, že by Řád přestal být pod papežskou jurisdikcí. Až do reorganizace Řádu roku 1910 nedošlo ke změně statusu nebo řehole Řádu, proto lze tento rok považovat za počátek světského charakteru Řádu, ačkoliv Svatý stolec nevyhlásil konec svého kanonického uznání a vzdání se své jurisdikce nad Řádem až do roku 1935.

9. Byl Řád aktivní nebo udělován během 19. stol.?

Vřava francouzské revoluce znamenala jasný konec ceremoniálních přijímání do

Řádu. To nebránilo velmistru Ludvíku Stanislavu Xaverovi, resp. po restauraci králi Ludvíku XVIII. uvádět do úřadu hodnostáře Řádu. Za zmínku stojí zejména ruský car Pavel I., jeho syn a členové ruské vlády, švédský král Gustav IV. a jeho dvořané. Noví členové Řádu se objevují během restaurace monarchistické vlády ve Francii. V roce 1825 protektor Řádu francouzský král Karel X. prohlásil, že „... *Řád již není dlouho udělován a svoluje se k jeho zániku.*“ Navzdory tomuto prohlášení je Řád uváděn v oficiálním Královském almanachu až do r. 1831, kdy všechny královské řády znovuznané v roce 1824 o své uznání přišly. Nicméně členové Řádu zůstali aktivní a pokračovali ve vzájemném společenství. Loajální členové Řádu užívali své tituly do poloviny 19. stol. V roce 1841 se Řád dal pod duchovní protektorát melchitsko-katolických patriarchů Antiochie a Jeruzaléma, což iniciovalo podporu Řádu poutní svatyni na hoře Karmel u palestinské Haify dobudované r. 1867.

10. Nebyl Řád sv. Lazara předán Savojským vévodům a není nyní Řádem svatých Mořice a Lazara?

V roce 1563 papež Pius IX. potvrdil ve své bule přenesení sídla Řádu do Capui nedaleko Neapole. Papež Řehoř XIII. v roce 1572 udělil velmistrovství Řádu Savojským vévodům a jejich nástupcům. Ti Řád spojili se svým zaniklým Řádem sv. Mořice, z čehož vzešel současný Řád svatých Mořice a Lazara, dynastický řád savojského domu. Francouzští králové (jmenovitě Jindřich IV.) nebyli ochotni předat rytíře a statky Řádu do vlastnictví cizí moci, a ani nejvyšší francouzský soudní dvůr, pařížský Parlament,

neuznal papežovo rozhodnutí. Jindřich IV. pokračoval v praxi jmenování velmistra se sídlem v Boigny ve Francii. Východiskem z této patové situace byla bule papeže Pavla VI. z r. 1607, kterou pro Jindřicha IV. vytvořil nový Řád naší Paní z hory Karmel, který následně spojil s francouzskou komendou Řádu sv. Lazara (což bylo potvrzeno pařížským Parlamentem). Toto francouzské sloučení obou řádů do spojeného Řádu sv. Lazara a naší Paní z hory Karmel bylo potvrzeno r. 1668 bulou kardinála de Vendôme z pravomoci dané mu papežem Klementem IX. Takto se dostalo rozdělení a následně obojímu sloučení Řádu papežského schválení, což vedlo k existenci dvou dodnes existujících řádů, savojskému Řádu svatých Mořice a Lazara a dnešnímu Řádu sv. Lazara (od části názvu odkazující na horu Karmel bylo počátkem 20. stol. upuštěno).

11. Jak se překládá latinské heslo Řádu?

Všeobecně přijatým překladem latinské devízy „Atavis et Armis“ je heslo „s předky a zbraněmi“.

12. Jaké je poslání Řádu?

Řád je plně funkčním křesťanským a špitálním rytířským řádem, který byl původně založen pro péči o leprou nakažené poutníky do Svaté země. Také přijímal rytíře a bojovníky z obou dvou dalších rytířských řádů, Řádu templářů a Špitálního řádu sv. Jana, kteří se nakazili leprou. Svě špitální poslání naplňuje v témže oboru i dnes. V roce 2011 vydal téměř 2,3 mil. € (3 mil. \$) na podporu hospiců a domácí péče pro staré a postižené, na pomoc při přírodních pohromách, na sociálně prospěšné programy a další zdravotnické

dobročinné projekty. 10 % těchto prostředků bylo poukázáno na léčbu a následnou péči pro postižené Hansenovou nemocí (leprou) v Indii, Africe, obou Amerikách a v jihovýchodní Asii; tím Řád navazuje na své historické poslání ze 12. století.

13. Proč se Řád označuje jako vojenský?

Toto označení si rytířský Řád ponechal z doby svého založení r. 1255; vztahovalo se k jeho poslání ve Svaté zemi během křížových výprav. Dnes jsme „vojenský řád“ pouze ve smyslu ekumenického boje za jednotu křesťanů. Rovněž bojujeme proti Hansenově nemoci, leprě. Také se zasazujeme proti sociální stigmatizaci nakažených a za jejich opětovné začlenění do společnosti. Naše dobročinnost směřuje k příslušníkům všech náboženství a našimi partnery v této práci jsou muslimové, hinduisté, buddhisté, židé a vyznavači jakýchkoliv jiných náboženství stejně jako křesťané. Navzdory svému historickému označení „vojenský“ přispíváme svou činností míru ve světě.

14. Kde se nachází sídlo vedení Řádu?

Za sídlo Řádu se považuje již od 12. stol. hrad Boigny ve Francii a také hrad Lanzun na Maltě. Skutečné sídlo Řádu je dnes v rezidenci velmistra v klášteře San Domingo el Real v Madridu. Kancléřství a sekretariát sídlí ve Washingtonu D.C.

Otázky a odpovědi sestavili:

*Herold Řádu, prof. Michael Ross
Historik Velkopřevorství Maltézských ostrovů,
prof. Charles-Savona Ventura
Velkopřevor Irska, Bernard Barton, S.C.*

(Překlad FD)

Stanovisko Velké magistrální rady k prohlášení Vatikánu o rytířských řádech

Řád sv. Lazara vítá poslední prohlášení Vatikánu ze 16. 10. 2012, kterým se vyjasňuje postoj Vatikánu vůči rytířským řádům.

Vatikán oznámil, že uznává pouze své vlastní rytířské řády (Nejvyšší Řád Kristův, Řád zlaté ostruhy, Řád Pia IX., Řád sv. Řehoře Velikého a Řád sv. Silvestra) a rovněž Suverénní vojenský špitální řád sv. Jana v Jeruzalémě, na Rhodu a na Maltě (neboli Suverénní řád maltézských rytířů) a Rytířský řád Svatého hrobu Jeruzalémského. V citovaném oznámení se uvádí, že se neuznávají ani řády nově založené, ani pokračovatelé řádů středověkého založení. Toto oznámení ruší předchozí prohlášení ohledně neuznávání řádů (poslední je ze 14. 12. 1976).

V tomto svém prohlášení upustil Vatikán od dřívějšího výčtu neuznávání řádů, což bylo chápáno jako popření jejich legitimacy; a moudře se vyjádřil, že není v pozici, aby mohl zaštiťovat jiné řády, než své vlastní. Předchozí výčet byl sporný, neboť zahrnoval řády, včetně našeho, které se dříve těšily papežskému uznání a jsou kanonického původu, a i tak byly zahrnuty do neuznávání řádů, aniž by papežství kdy změnilo jejich kanonický status (jak poznamenává prof. Dr. Peter Bander). Vatikán nyní jednoduše uvedl výčet svých řádů, místo předchozího rozdělování řádů na legitimní a nelegitimní, kam byly zahrnuty i řády, které jsou středověkého původu (jak se v samotném vyjádření uvá-

dí). Upuštěním od zahrnutí Řádu sv. Lazara (a dalších) mezi neuznávané řády a jeho všeobecné přiřazení ke kategorii řádů neudělovaných Vatikánem je námi vítaný počín.

Řád sv. Lazara Jeruzalémského není subjektem papežského práva od roku 1960, kdy se stal řádem ekumenickým, i když od roku 1841 jsou jeho duchovními protektory řecko-katolickí melchitští patriarchové Antiochie, Jeruzaléma, Alexandrie a celého Orientu. V Řádu působila v roli vyšších řádových kaplanů a duchovních představitelů celá řada vysokých hodností římsko-katolické církve, např. George kardinál Pell, arcibiskup ze Sydney, Norberto Rivera kardinál Carrera, arcibiskup

Mexico City, Francis kardinál George, arcibiskup chicagský. Současným duchovním protektorem řádu je Jeho Blaženost Řehoř III. Laham, patriarcha Antiochie, Jeruzaléma, Alexandrie a celého Orientu. Řád sv. Lazara je v katolické církvi založený, nyní sekularizovaný a ekumenický špitální řád rytířů, který je od roku 1941

uznáván španělskou vládou. Je pokračovatelem řádu založeného papežskou bulou z roku 1255 a se statutem uznávaným papežskou autoritou, naposledy v bule z roku 1668. Těšíc se kontinuálnímu duchovnímu protektorátu a záštitě patriarchů Antiochie, Jeruzaléma, Alexandrie a celého Orientu byl řád v roce 1910 v souladu se

svým kanonickým statutem reorganizován na světský řád vedený v souladu se svými Statuty velmistrem a Radou. Jako křesťanský ekumenický řád s civilní právní subjektivitou nespadá do pravomoci Vatikánu, i když s apoštolským stolicem udržuje vřelé vztahy.

(překlad FD)

Slavkovské dny smíření 2012

Letošní Slavkovské dny smíření se konaly již po šestnácté, a protože je sudý rok, konaly se opět ve Slavkově u Brna. V liché roky se konají v některých z obcí poblíž Slavkova. Jedním ze zakladatelů a pořadatelů je náš spolubratr senior kaplan Jaroslav Kratka, referendář Moravsko-slezského bailiviku. O této ekumenické slavnosti píše: Nosným tématem byla „Krise doby a výzvy pro současnost“. Páteční koncert, na kterém vystoupila Musica animae spolu se žesťovým kvintetem, byl v pravém slova smyslu uměleckým zážitkem. Sobota začala přijetím na radnici starostou města Ing. Milanem Charvátkem a pokračovala seminářem, na kterém zazněla

fundovaná přednáška Prof. PhDr. Vladimíra Smékala, CSc., právě na uvedené téma „Krise doby a výzvy pro současnost“. Jak na radnici, tak na semináři vystoupila Musica animae. Seminář byl zakončený diskusí a vystoupením představitelů Konfederace politických vězňů

Bohumila Robeše. Společný oběd poskytl další možnosti k osobním rozhovorům a ke vzájemnému poznávání návštěvníků. Vyvrcholením Slavkovských dnů smíření 2012 byla ekumenická bohoslužba, které předsedal biskup Slezské církve a. v. Jan Waclawek. Ve svém vystoupení zdůraznil, že jedinou spolehlivou cestou z každé krize je Ježíš Kristus, který sám o sobě říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Bohoslužby se zúčastnili zástupci Římskokatolické církve, Evangelické církve a. v. v ČR, Slezské církve evangelické a. v., Českobratrské církve evangelické a Církve československé husitské. Mons. Martin Holík, ředitel Radia Proglas, nám ve svém kázání připomněl hod-

noty, které jsou nejen nadčasové, ale jsou rovněž spolehlivým východiskem ze současné krize.

Záštitu v letošním roce převzala europoslankyně Zuzana Roithová, a protože se nemohla zúčastnit osobně, poslala následující krátký pozdravný dopis.

Vážení účastníci Slavkovských dnů smíření 2012,

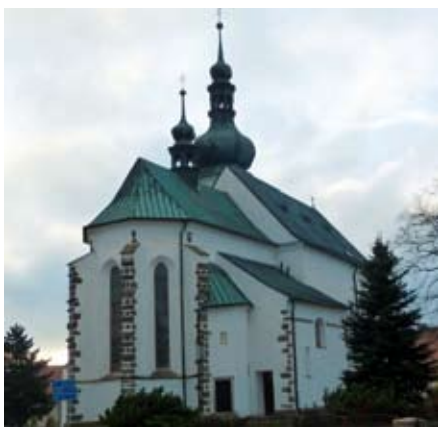
bylo pro mne velkou ctí přijmout záštitu nad touto vzácnou iniciativou, která již šestnáct let svojí činností usiluje o smíření a vzájemné porozumění lidí dobré vůle. Nejráději bych dnes spolu s vámi sdílela láskyplnou atmosféru a nechala se prostoupit Božím pokojem, ale organizačně je to nemožné zvládnout.

Přijměte, prosím, alespoň touto cestou můj upřímný pozdrav a přání požehnaného setkání. Přeji jak organizátorům, tak všem účastníkům – v duchu letošního tématu, abyste vždycky stáli na straně pravdy, abyste hájili křesťanské hodnoty a uváděli je do života, abyste se odvážně zasazovali za práva utiskovaných a sociálně znevýhodněných, abyste podle Ježíšových slov byli světlem světa a solí země.

Vaše Zuzana Roithová, poslankyně EP

JK

Komenda sv. Zdislavy se vypravila ke svým kořenům

Východočeská Komenda sv. Zdislavy se v sobotu 3. listopadu v rámci svého řádového dne vypravila za svými duchovními ko-

řeny – do Křižanova v jižní části Vysočiny, rodiště sv. Zdislavy.

Celá událost měla svoji prehistorii, která opět doložila, že dobří lidé k sobě nacházejí cestu. Velitel naší komendy chev. PaedDr. Augustin Andrlé dosáhl spolu se spolupracovnicí letos v září toho, že jeho rodné Vysoké Mýto – královské věnné město – získalo důstojnou a krásnou sochu svého zakladatele, krále Přemysla Otakara II. (jak o tom referovalo minulé číslo Reunionu). Úspěšného úsilí bratra Andrlého si povšimla iniciátorka stavby sochy sv. Zdislavy v Křižanově, paní Nila Vodičková, a s bratrem Andrlem se spojila. Tato křižanovská patriotka a opora tamní farnosti se nás ve zmíněnou listopadovou sobotu pohostinně ujala nejprve ve svém krásném domě a pak

se nám stala celodenní pozornou průvodkyní. Ještě dopoledne jsme měli radostnou příležitost se zúčastnit svatební mše sv. Václava, při níž jsme se mohli seznámit s charismatickým mladým knězem P. Tomášem Holcnerem. Po ukončení mše jsme si prohlédli nádherný interiér kostela. Předně nás zajímala sličná plastika patronky naší komendy od akademického sochaře Františka Kovaříka, na níž je vyobrazena paní Zdislava při sňatku s Havlem z Lemberka. Tento artefakt se díky úsilí paní Nily Vodičkové podařilo získat ještě v době komunistické totality. Ve vedlejší lodi kostela – v kapli sv. Michala – nás zaujal moderní oltář s ukřížováním Krista Pána od brněnského umělce Ludvíka Kolka.

Následoval oběd, po němž nás přátelsky pozdravila paní starostka Marie Smejkalová a krátce nás seznámila s historií i současným děním v Křížanově, k němuž aktuálně patří i zmíněné úsilí o důstojnou sochu nejvýznamnější rodačky. I zde se projevil synergický efekt dobrých lidí a socha má podporu její i celého vedení městyse. Paní Níle Vodičkové se pro projekt podařilo získat mezinárodně známého sochaře Otmara Olivu (jeho artefakty jsou mj. i ve Vatikánu a Římě). Kvůli množství práce se zpočátku velmi zdráhal dát svůj souhlas, ale Křížanovští na něj vyrazili oklikou, přes jeho manželku Olgu. „Je ctitelkou svaté Zdislavy a přesvědčila mě,“ uvedl s úsměvem na jaře v Katolickém týdeníku.

Socha má být podle jeho představy v mírně nadživotní velikosti. Umělec i zadavatelé se shodli, že nebude představovat obvyklou podobu manželky či matky, ale mladou dívku, takovou, jaká odtud přišla na sever Čech. Socha má být zasazena do pramene čisté vody v kašně o půdorysu sférického trojúhelníku, v jehož rozích budou ještě umístěny bronzové atributy svaté Zdislavy.

Iniciátorům se již podařilo získat přes dva miliony korun z celkových pěti. Zástitu převzal kardinál Dominik Duka, biskup Cikrle a další významné duchovní osobnosti, z politických představitelů projekt podpořil m. j. premiér Petr Nečas a místopředsdkyně sněmovny Miroslava Němcová. Vedle velkých firemních sponzorů se sešly i příspěvky od stovek drobných dárců, často s až dojemným kontextem.

Křížanovští by byli rádi, aby socha mohla být slavnostně odhalena v jubilejním květnu 2015 (20 let od svatořečení sv. Zdislavy) a aby se městys Křížanov mohl stát centrem oslav v rámci celé naší republiky. Na tuto událost se již těší bratři a sestry z komendy sv. Zdislavy a jistě nejen oni.

JU

Zemřel jeden z tvůrců sjednocení.

Dne 13. listopadu 2012 se odebral k Pánu ve věku 83 let jeden z nejvýznamnějších členů našeho Řádu, Robert Shirley, 13. hrabě Ferrers.

Lord Robert Washington Shirley pochází z rodiny, mající tisíciletou historii. Po studiích na Winchester College v Hampshiru a Magdalene College v Cambridgi sloužil u Coldstream Guard v Malajsii. Ve svých 25 letech se stal 13. hrabětem z Ferreru a odešel hospodařit na rodinné statky. Ve 30 letech se stal členem Sněmovny lordů, kde působil nepřetržitě 51 let. Několikrát byl místopředsedou této sněmovny. Jedenáct let byl v několika konzervativních vládách parlamentním sekretářem pro zemědělství. Ve vládě Margaret Thatcherové se nakonec stal i ministrem zemědělství. Ve vládě Johna Majora se stal ministrem středních a malých firem, živnostníků a ochrany spotřebitelů. Byl i předsedou Unie spořitelů a dlouhá léta ředitelem pojišťovny Norwich Union. Devět let byl hospodářským správcem Norwichské katedrály.

Lord Ferrers byl 10 let velkopřevorem Velkopřevorství Anglie & Walesu (Pařížské obedience) a po roztržce na Torontské kapitule byl jedním z prvních, kdo se snažil o její překonání. Z jeho iniciativy se v Norwichi v hrabství Norfolk sešli zástupci 13 revoltujících jurisdikcí, aby se nakonec 9 z nich rozhodlo navrátit se zpět do legálního Řádu, reprezentovaném Řehořem III., patriarchou Jeruzaléma, Alexandrie, Antiochie a celého Orientu. Je škoda, že mezi nimi nebyla i česká jurisdikce pařížské obedience. Díky jeho iniciativě bylo možné společně zvolit na velké kapitule v Manchesteru nového velmistra Dona Carlose Geredu y Borbón, markýze z Almazánu, představitele už sjednoceného Řádu. Velmistr ve své kondolenci vysoce ocenil zásluhy Lorda Ferrerse jako příkladu pro všechny, kdož pracují pod zástavou sv. Lazara.

R.I.P.

AB
VN

Krásné Vánoce a úspěšný rok 2013 přejí děti a zaměstnanci Denního dětského rehabilitačního stacionáře a Střediska denní péče v ulici Františka Malíka 973, 434 01 Most

Poděkování

My, rodiče dětí z Denního dětského rehabilitačního stacionáře a Střediska denní péče v Mostě touto cestou děkujeme Lazariánské pomocné službě, občanskému sdružení v Praze za sponzorský dar v podobě balíčků k Mikuláši.
Pro naše děti, ale i pro nás, rodiče, bylo předání balíčků velkým překvapením. Ceníme si Vaši dobré vůle pomoci dětem, které z důvodu handicapu mají obtížnější život. Početilo nás, že jste si vybrali právě naše děti z Mostu.

Ještě jednou vřelě díky.

Přejeme všem hodně štěstí a samé pohodové dny v nadcházejícím roce 2013.

V Mostě dne: 6. prosince 2012

Za děti:

(Handwritten signatures of children and their parents)

Lazariánská pomocná služba finančně a materiálně zajistila svatomikulášskou nadílku dětem v Denním dětském rehabilitačním stacionáři a ve Středisku denní péče v Mostě.

VN

Chev. PhDr. Filip Dostál, KLJ, a chev. Petr Jílek, KCLJ, se dne 11. 11. 2012 zúčastnili oslav svátku sv. Huberta v klášteře premonstrátů v Želivi.

Requiem za chev. Viléma Astera

Dne 7. listopadu 2012 jsme spolu s rodinou zesnulého uctili památku našeho nejstaršího spolubratra chev. Viléma Astera, GCLJ, při bohoslužbě v pražském kostele svatého Štěpána. Zádušní mši svatou celeburoval P. Mgr. Josef Čunek, SJ.

VN

Děkovná bohoslužba k osmdesátinám MUDr. Henriety Tondlové

Dne 17. listopadu 2012 oslavila řádová dáma MUDr. Henrieta Tondlová své významné životní jubileum. Za její láskou a službou naplněný život jsme spolu s ní a jejím manželem poděkovali při děkovné bohoslužbě v kapli svaté Barbory augustiniánského kláštera u sv. Tomáše na Malé Straně. Mši svatou předsedal P. Antonio Rivas, OSA, který naší jubilantce popřál Boží požehnání do dalších let.

VN

Dne 29. listopadu 2012 jsme na Pražském hradě uctili památku českého krále a římského císaře Karla IV. Po návštěvě jeho hrobky v kryptě katedrály jsme se zúčastnili zádušní mše svaté ve Svato-václavské kapli.

VN

ŘÁDOVÝ DEN KOMENDY SVATÉ ZDISLAVY VOJENSKÉHO ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SVATÉ- HO LAZARA JERUZALÉMSKÉHO

Naše komenda přijala pozvání hraběte Adama Bubna-Litic k uskutečnění řádového dne na jeho záměcku v Horním Jelení. Řádový den byl všemi členy komendy i hosty hodnocen velice příznivě.

Při hodnocení naší činnosti za rok 2012 jsme mohli konstatovat, že jsme odvedli dobrou práci jak v oblasti charity, tak na poli opravy a údržby kulturních památek. Za mistrovsky odvedenou práci byli oceněni P. Mgr. Jan Kunert, farář v Horním Jelení, a Bc. Richard Andrlé, CLJ. Oba se zasloužili o opravu kostela v Radhošti u Vysokého Mýta. Náklady na opravu činily 4,2 miliony Kč.

V rámci večera vystoupilo Saxofonové kvarteto z Vysokého Mýta a kytarista Miroslav Baldrych z Prahy. V 18 hodin se konala v kostele Nejsvětější Trojice mše svatá na počest patrona našeho řádu svatého Lazara Jeruzalémského a za zakladatele kostela v Horním Jelení Heřmana Varlicha z Bubna. Jako hosté zde byli: administrátor řeckokatolické církve z Hradce Králové Adrián Kostilík, ředitelka zdejší základní školy Mgr. Pavla Nádeníková a manželé Jílkovi z Pražské komendy.

Řádový den v Praze

Členové Pražské komendy a Komendy sv. Anežky České společně oslavili svátek našeho řádového patrona při mši svaté v kapli svaté Barbory v augustiniánském klášteře u sv. Tomáše na Malé Straně. Celebroval otec Juan Provecho, OSA. Po bohoslužbě následovalo krátké neformální setkání s pohostěním.

VN

AA

